

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

broj: UsII-187/19-8

Primljeno:	21.10.2019. 11:17:49		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/19-01/42	376-08		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-19-3	spis	0	

U I M

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Blanše Turić, članica vijeća te sudske savjetnice Lane Štok, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenik, odvjetnik iz Odvjetničkog društva protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Županijske uprave za ceste Zagrebačke županije, Remetinečka cesta 3, Zagreb, koju zastupaju opunomoćenici odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda

na sjednici vijeća održanoj 19. rujna 2019.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/18-11/902, urbroj: 376-10-19-16 od 12. veljače 2019.
- II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi, Županijskoj upravi za ceste Zagrebačke županije, Remetinečka cesta 3, Zagreb, nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.
- IV. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporavanog rješenja tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na županijskim i lokalnim cestama na području Zagrebačke županije, navedenima u Odluci o razvrstavanju javnih cesta („Narodne novine“, 103/17. i 17/18.) koja je sastani dio toga rješenja, koje ceste su u vlasništvu Republike Hrvatske, a pod upravljanjem Županijske uprave za ceste Zagrebačke županije, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI, ŽUC Zagrebačka županija broj 48/18 od 15. studenoga 2018., koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio toga rješenja. Točkom II. izreke rješenja utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz

točke I. rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu. Točkom III. izreke rješenja utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke I. izreke rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu uz primjenu iznosa i načina obračuna određenog u članku 6. i članku 7. stavcima 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17., u daljnjem tekstu: Pravilnik). Točkom IV. izreke rješenja utvrđuje se da Županijska uprava za ceste Zagrebačke županije ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz točke III. izreke toga rješenja od 14. siječnja 2019. Točkom V. izreke rješenja obvezuje se tužitelj da u roku od osam dana od primitka toga rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz toga rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostavi tuženiku i zainteresiranoj osobi. Točkom VI. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od 10 dana od primitka toga rješenja platiti zainteresiranoj osobi godišnju naknadu za pravo puta. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Točkom VII. izreke rješenja obvezuje se zainteresirana osoba omogućiti tužitelju ostvarivanje prava na nekretninama iz točke I. toga rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj navodi da je sa zainteresiranom osobom sklopio ugovor o osnivanju prava služnosti 12. prosinca 2013. i aneks od 18. prosinca 2015. Ističe da tuženik pogrešno zaključuje kako ugovor koji je sklopio sa zainteresiranom osobom više ne proizvodi pravne učinke te upućuje na članak 8. stavak 4. Pravilnika. Prema Pravilniku, do obveze plaćanja naknade dolazi samo ako ne postoji uređen ugovorni odnos. Tužitelj osporava da bi ugovor prestao otkazom u smislu izjave zainteresirane osobe od 11. siječnja 2019. te pogrešnim smatra zaključak tuženika da je otkaz valjan. Poziva se na brojne odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, 91/96., 68/98., 137/99. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12., 152/14., 81/15. – pročišćeni tekst i 94/17. - ispravak) i Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18.; u daljnjem tekstu: ZOO) koje smatra mjerodavnima u konkretnom slučaju. Smatra da ugovor čije je trajanje vezano uz potrebu za korištenje služnosti, koja potreba nepobitno postoji dok je EKI u funkciji zbog koje je izgrađena, predstavlja ugovor čije trajanje i učinci prestaju važiti nakon isteka određenog roka odnosno uvjeta u smislu članka 301. u vezi s člankom 297. stavkom 3. ZOO-a. Smatra da sama priroda uspostavljenog odnosa ne dopušta jednostrani otkaz ugovora. Pored toga navodi da je osporavanim rješenjem zainteresiranoj osobit priznato pravo na naknadu za pravo puta i za nekretnine za koje nije nedvojbeno utvrđeno jesu li javne ceste u vlasništvu Republike Hrvatske, a pod upravljanjem zainteresirane osobe. Predlaže da Sud odluči o prethodnom pitanju na način da utvrdi da je otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti od 12. prosinca 2013., kao i aneksa toga ugovora od 18. prosinca 2015. neosnovan i bez pravnog učinka te da su predmetni ugovori i dalje na snazi kao i da poništi osporeno rješenje. Traži naknadu troškova upravnog spora (za sastav tužbe) u iznosu od 3.125,00 kn.

Tuženik u odgovoru na tužbu predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva. Tužiteljeve navode iz tužbe tuženik smatra u cijelosti neosnovanima, pozivajući se na odgovarajuća stajališta ovoga Suda izražena u presudama, poslovni broj: UsII-166/18, poslovni broj: UsII-232/18 i poslovni broj: UsII-242/18.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva, smatrajući ga neosnovanim te traži naknadu troškova upravnog spora (sastav odgovora na tužbu uz pripadajući PDV) u iznosu od 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Člankom 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.; u daljnjem tekstu: ZEK) uređeno je korištenje općeg dobra i nekretnina drugih na temelju prava puta te je stavkom 1. toga članka propisano da se smatra da infrastrukturni operator ima pravo puta ako je izgradio elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. toga Zakona, uz ispunjavanje bilo kojeg od sljedećih uvjeta, i to da posjeduje uporabnu dozvolu izdanu na svoje ime ili na ime svojih univerzalnih ili pojedinačnih pravnih prednika, da se koristi elektroničkom komunikacijskom infrastrukturom i drugom povezanom opremom bez sudskog spora s upraviteljem općeg dobra ili vlasnikom nekretnine na kojoj je izgrađena ta infrastruktura, u razdoblju od najmanje tri godine od početka njezina korištenja, u kojem slučaju tuženik izdaje potvrdu o pravu puta u skladu s pravilnikom iz članka 29. stavka 1. ZEK-a (stavak 2.).

Prema stavku 4. navedenog članka ZEK-a, infrastrukturni operator obavezan je plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta. Stavkom 6. navedenog članka ZEK-a propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred Agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba, u smislu članka 28. stavka 6. ZEK-a, podnijela zahtjev tuženiku, koji zahtjev je tuženik zaprimio 23. listopada 2018. U postupku je utvrđeno da je zainteresirana osoba s tužiteljem imala uređene odnose ugovorom o osnivanju prava služnosti od 12. prosinca 2013. te aneksa toga ugovora od 18. prosinca 2015., međutim da je zainteresirana osoba 11. siječnja 2019. otkazala ugovor.

Prema članku 5. stavku 4. Pravilnika, HAKOM će za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta.

Tužitelj smatra da nije u obvezi plaćati naknadu za pravo puta budući da sa zainteresiranom osobom ima sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti i aneks toga ugovora, kojim su stranke uredile pitanje naknade mimo instituta prava puta u smislu članka 28. stavka 6. ZEK-a. Također smatra da se predmetni ugovor nije mogao otkazati jednostrano, izjavom o otkazu ugovora.

Temeljni tužiteljev prigovor nije osnovan budući da je u konkretnom slučaju riječ o postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine, u kojem postupku se utvrđuje i obveza infrastrukturnom operatoru plaćanja naknade za pravo puta, a nije riječ o postupku u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika, prema kojemu obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo na temelju kojega infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine. Dakle, postojanje ugovora uvjet je za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta, o čemu ovdje nije riječ. Prema ocjeni ovog Suda, u postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, u okolnostima konkretnog slučaja, sama izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade za pravo puta u ovom postupku. Stoga nije osnovan navod tužitelja kako je tuženik pogrešno zaključio

da ugovor o služnosti više ne proizvodi pravne učinke, budući da spisu predmeta prileži dokaz o otkazu navedenog ugovora.

Slijedom navedenoga, valjalo je, na temelju članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; u daljnjem tekstu: ZUS) presuditi kao u točki I. izreke.

Polazeći od članka 79. stavka 4. ZUS-a kao i činjenice da tužitelj nije uspio u sporu, valjalo je odbiti njegov zahtjev za naknadu troškova spora (točka II. izreke).

Odluka o naknadi troškova spora zainteresiranoj osobi (točka III. izreke) donesena je na temelju članka 79. stavaka 1. i 4. ZUS-a te na temelju Tbr. 23. t. 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi kao trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu, uvećan za pripadajući PDV.

Odluka o objavi presude (točka IV. izreke) utemeljena je na članku 14. stavku 8. ZEK-a.

U Zagrebu 19. rujna 2019.

Predsjednica vijeća

dr. sc. Sanja Otočan, v.r.

Za točnost otpisavka - ovlaštena službenik

Sanja Nemčić

